

Publicerad 2014-12-27 14:18 av David Nyström

Hån som får oss att bli dödliga

Gryningens hunger frodas i mina lungors kamp,
det pulserar fruktansvärt.

Det bankar mot bjälkarna i skyn.
Vart ska jag ta vägen?

Jag sliter, försöker slita mig loss från det nuvarande till de förflutna ruinerna i det förgångna.

Mögliga fragment i abundans har tynat,
trillat av från min målning.

Törnens bojor runt händer, fötter och hals skvätter kaklets frost med giftet från de handplockade orden,
min kära backant.

Existensens symmetriska krav gräver i jordens tjäle,
men det gör ont i mitt hjärta.

En av alla oss ska grävas ner.
Det är jag.

Dina fingrar sprätter upp harpans melodier så som mitt massakrerade sinne. Någon tippas, någon smyger i
trappan.

Där står jag,
bakom ihåliga väggar.

Hånet är stumt men det gräver genom trä som termiter,
det är din dröm.

Sanningens fluga surrar för alltid, den fångar mig,
den smittar dig.

Jag rispar mitt namn 43 gånger på väggens kava yta,
det är en aberration från mitt livs abbreviatur.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren David Nyström med Poeter.se id #49289 innehar upphovsrätten